

iorkn. Tydiligen har endast en obetydlig del av stenen varit åtkomlig för undersökning, när Cohl läste den. Inskriften har uppenbarligen även varit svårläst. Olikteterna mellan Cohls och Hadorphs läsningar äro som synes så stora, att man icke kan vara alldeles säker på att det i båda fallen är fråga om U 713.

Namnet *Olæifr* återfinnes också på U 712. Den stenen är rest över Olevs broder, vars namn sannolikt har varit *Gæirbiorn*. Det är under sådana omständigheter antagligt, att runföljden 28—34 **trbiorn** är felläst för **kribiorn**, d. v. s. *Gæirbiorn*. De båda stenarna ha sannolikt varit parstenar, och deras inskrifter ha varit likartade. Olikteten skulle då ha bestått i att U 712 har rests av Olev ensam, medan U 713 har rests av flera av Gerbjörns bröder.

714. Skeberga, Kungs-Husby sn.

Litteratur: B 591, L 701. J. Bureus, Fa 6 s. 122 n:r 63 (Caspar Cohl); Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 4, bl. 31; R. Dybeck, Reseberättelse 1860 (ATA); UFT h. 12 (1884), s. 295.

Avbildning: P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta 4 och B 591).

Runstensfragmentet, som sedan länge är försvunnet, fanns enligt Caspar Cohl (Fa 6) »Wedh skibergha, å ängian i Konun. Huseby sokn... på thet tridie [stycket]». Om övriga uppgifter se U 712.

Inskrift (enligt B 591):

... **sin koþan** ·

... *sinn goðan*

»... sin gode ...»

Caspar Cohl läser »på det tridie» runstensstycket från Skeberga **o - - n - - ktl**. Uppgiften åsyftar sannolikt U 714. På fragmentet ha ett rundjurs fyra ben bevarats, se fig. 151.

715. Ännesta, Hacksta sn. Nu i Hacksta kyrka.

Pl. 56.

Litteratur: Handlingar i ATA (3383/25, 3672/27, 4252/27, 225/28).

Äldre avbildning: J. H. Söderlund, teckning 1925 (ATA).

I Hacksta kyrkas vapenhus förvaras ett litet fragment av en runsten.

Fragmentet påträffades år 1925 vid trädgårdsarbete på Ännesta. J. H. Söderlund meddelar i en skrivelse av den ¹⁰/₁₁ 1925 (3383), att man funnit ett stycke av en runsten i gamla trädgården på lägenheten n:r 9, avsöndrad från Ännesta n:r 2. 1927 fördes fragmentet till kyrkan.

Grå sandsten. Mått: 0,36 × 0,16 m. Ristningslinjerna äro smala och skarpa.

Inskrift:

... **bti** -

... *æftir*(?) ...

»... efter ...»

Till läsningen: Före 1 **b** finnas inga säkra spår av huggning. 3 i är ej stunget. I fragmentets kant kan man urskilja ett kort spår av runan 4. Avståndet talar för att runan har varit **n**.

En runsten har tydligen gått förlorad i närheten av den plats, där fragmentet U 715 påträffades. I en skrivelse till Riksantikvarieämbetet av den ¹⁰/₁₁ 1925 meddelar nämligen J. H. Söderlund: »Vid röjnings- och stensprängningsarbete för ett 20-tal år sedan då Nya trädgården anlades i Ännesta av trädgårdsmäst. A. M. Lindell å hans lägenhet Ännesta N° 9, fann man, enligt uppgift av hr Lindell till mig, en röd, flat stenhäll liggande under jordytan. Denna sten blev i likhet med andra söndersprängd. Då bitarna skulle bortforslas fann man undersidan vara försedd med runor. Dessa stenar blevo tillsammans med andra lagda till en stenmur å trädgårdens västra sida. För några år sedan upptogs en brunn i nämnda trädgård då sten till murning togs av ovannämnda stenmur. Troligt är att runstensbitarna då blevo använda.» Denna söndersprängda runsten har förgäves eftersökts år 1925 och 1947.

Lillkyrka kyrka.

Om det runstensfragment, som nu förvaras i Lillkyrka kyrka, se U 710, Kungs-Husby by.

716. Viggby, Lillkyrka sn.

Pl. 56, 57.

Litteratur: B 608, L 685, D 1: 74. J. Peringskiöld, Monumenta 1 (31), Monumenta 4, bl. 32; R. Dybeck, Reseberättelse 1860 (ATA); E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 47.

Äldre avbildningar: P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta 4 och B 608); R. Dybeck, D 1: 74.

Runstenen står i åkern 600 m. NV om Viggby mangårdsbyggnad, 500 m. NNV om Lillkyrka kyrka, 200 m. NÖ om landsvägen Lillkyrka—Boglösa kyrka. Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Fånö».

Stenen nämnes icke i *Ransakningarna* 1667—84. I den förteckning över runinskrifter, som finnes i Peringskiölds *Monumenta* 1, upptages från »Lille kyrkia» socken en runsten vid »Wiggeby». På träsnittet i *Monumenta* 4 finnes anteckningen »Wiggeby i lillekyrkia» (B 608: »Viggeby»; L 685: »Viggeby»). I sin reseberättelse för år 1860 meddelar Dybeck: »Lillkyrka, Vallby och Boglösa socknars fornlemningar sysselsatte mig länge. Runstenen i Wiggby äng i förstnämnde socken är af Öfverjägaren S. S. Trysén nyligen åter rest.» I *Sveriges runurkunder* (D 1: 74) finnes följande uppgift: »Den vackra stenen, som stått midt i en gärdesgård å odlad mark, är under förlidna sommar flyttad till en lämpligare, en ängshöjd i närheten.»

Ljusgrå granit. Stenen bär ristning på två sidor. Höjd 2,05 m., den runristade sidans största bredd (nedtill) 0,88 m., ornamentsidans bredd 0,52 m. Stenen utgöres av ett vackert block med något knottrig yta. Linjerna äro skickligt huggna, med rund botten. Ristningen är i stort sett tydlig; nedtill och på vänstra delen av runsidan är den dock något grundare än i övriga partier. Inskriften börjar mitt i nedre bandet.

Inskrift:

· bruni : lit : resa : auk : ari stin : pina : yftir : kup : fast : faður : bruna : auk ari : yftir · buanta sin
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65

Bruni let ræisa ok Ari(?) stæin þenna æftir Guðfast, faður Bruna, ok Ari(?) æftir boanda sinn.

»Brune lät resa och Are(?) denna sten efter Gudfast, Brunes fader, och Are(?) efter sin man.»

Till läsningen: Före 1 **b** finnes en tydlig punkt, vilken sålunda också gör tjänst som sk efter 59 **r**. I 1 **b** äro bst något ojämnt huggna, men alldeles säkra. 3 **u** är ej stunget. I 4 **n** är bst grund t. v. om hst. Sk efter 5 **i** är tydligt; det utgöres, med undantag för sk framför 1 **b**, av två punkter (:). 7 **i** är ej stunget; den ojämnna fördjupning, som finnes mitt på hst, är icke huggen. I 10 **e** är pricken grund men säker. I 13 **a** är bst grund; den sitter ovanligt lågt. Bst i 17 **r** är